

1

K?DIKIS NIEKAIP nenurimo.

Lukas Vijeris, nerimastingai žingsniuodamas po motelio kambar?, ranka vis persibraukdavo plaukus. Mažyl? pamaitino, todėl tikrai nebuvo alkanas, pakeit? sauskelnės, pamatavo temperatūr? – nieko, kas kelt? nerim?. Ta?iau berniukas niekaip nenustojo verkti.

Dar kart? ?veik? vis? perimetr?, o tai, atsižvelgiant ? kambario dyd? ir Luko koj? ilg?, buvo niek? darbas. Kambarys ne toks erdvus ir prabangus, kaip Lukas prat?s. Ta?iau vaizdas pro praviras laukujes duris ? papl?dim? daugeliui sve?i? veikiausiai atpirk? šiuos tr?kumus. Tik dabar Lukui ner?p?jo nei prabanga, nei gražus vaizdas. Jis tenor?jo paguosti ir nuraminti s?n?.

– Lukai, ar dar klausaisi?

Balsas telefono ragelyje gr?žino ? tikrov?. Lukas tur?jo atlikti svarb? darb?. Uždeng?s kit? aus? ranka steng?si susikaupti ir m?styti apie ataskait?, kuri? jam k? tik pateik? asmeninis pad?j?jas.

– Ši.

K?dikis vis verk?.

Jo s?nus, regis, turi gerus plau?ius.

Jo s?nus.

Lukas užmerk? akis, ta?iau bemat atsimerk? dr?siai pažvelgti ? tikrov?. Vos tik pakalb?s telefonu, v?l vis? d?mes? skirs mažyliui.

Gal?t? trumpam nueiti ? miegam?j?, užsidaryti duris ir užbaigti pokalb? santykinai ramioje aplinkoje, o tada raminti s?n?.

Vis d?lto širdis neleido net kelioms minut?ms – tiek b?t? pakak? reikalams aptarti – palikti septyni? m?nesi? Benito vieno. Lukas nor?jo, kad s?nus juo pasitik?t?, suprast?, kad t?tis bus kartu ir juo pasir?pins, ir nors ši? akimirk? viskas atrodo nauja ir baugu, t?io niekas neatbaidys.

– D?l to nebus joki? problem?, – tar? jis, žingsniuodamas ? kambario vidur?. Pama?ius nuo verkimo ?raudus? nelaiming? Benito veidel? širdis nusirito ? kulnus. Netrukus verkim? pakeis kuk?iojimas ir mažylis išvarg?s užmigs.

Lukas taip stipriai suspaud? telefon?, kad net suskaudo rank?. Prisivert? šiek tiek atgniaužti pirštus ir paliep?:

– Perkelk visk? ? kit? savait?.

– Jau atlikta.

– Puiku. – Lukas pri?jo prie žaidim? maniežo, ta?iau Benitui pravirkus dar garsiau atsitrauk? skaudama širdimi. Troško paguosti s?nel?, ta?iau jie vienas kit? pažinojo vos dvi dienas. Vaikas nežinojo, kas jis toks, nepasitik?jo juo... vis dar šiek tiek jo baiminosi.

Benitas leisdavosi Luko pamaitinamas tik tada, kai b?davo labai išalk?s, o jo gl?byje užmigdavo tik visiškai išvarg?s. Ta?iau šiek tiek anks?iau, atsibud?s iš miego, leido Lukui j? pamaitinti... o dabar, vos tik t?tis bandydavo paduoti buteliuk? su atv?sintu virintu vandeniu, mažylis rankut?mis mosavo ore lyg gindamasis. Kai duodavo ?iulptuk?, sukdamo galvel? ? šon?. Vos tik paimdamo ant rank?, spurd?davo kaip koks paukštelis, kad j? paleist?.

Lukas nor?jo rasti greit? sprendim?, kaip nuraminti s?n?. Ta?iau netekties skausmo taip greitai nepagydyti. Benitas ilg?josi mamos.

Skausmingai verkdamas mažylis kviet? moter?, be kurios jam teks užaugti, kurios jis n? neprisimins. Gumulas užspaud? Lukui gerkl?. Jam ir pa?iam nor?josi verkti ir priekaištauti likimui.

– Lukai?

Pad?j?jo balsas v?l privert? gr?žti ? ?ia ir dabar.

– Atsiprašau, Pjerai. O d?l mano mamos... pasakyk, kad pasikalb?siu su ja gr?ž?s ? Rom?.

– Taip, pone.

Lukas mintyse pasižym?jo, kad baigiantis metams, prieš Kal?das, reik?s skirti pad?j?jui didel? premij?.

– Žinau, kad daug prašau. Aš ir pats parašysiu jai žinut?, ta?iau baiminuosi, kad ji ir toliau tave persekios.

– Nieko baisaus. Su ponija Konti susitvarkysiu.

Toki? geb?jim? tur?jo vos keli žmon?s, Pjeras buvo vienas iš j?.

– Grazie, Pjerei.

– Jums reikia laiko pab?ti su s?numi.

Lukas kandžiai šyptel?jo.

– Ta?iau verslo imperija – Vijeri? korporacija – vargu ar kantriai lauks, kol tai darysiu. – Korporacijai vadovavo vos dvejus metus. Šiandien atrod?, kad jau gerus dvidešimt.

– J?s? pusseser? panel? Rozeta Vijeri at?jo mums ? pagalb?, ji pasir?pins tuo, kas dega labiausiai. Jai puikiai sekasi.

Lukui suspaud? šird?. Rozeta vienintele iš vis? savo pusbroli? ir pusseseri? visiškai pasitik?jo. Neseniai paaišk?jo, kad korporacijoje buvo ?sitais?s išdavikas, ir Lukui nesinor?jo palikti jos vienos sr?bti ši? koš?.

– Ar radote dar koki? nors finansini? neatitikim??

– Sį. Nieko labai reikšmingo, ta?iau tai vis tiek kelia nerim?.

Kai gr?š ? Rom?, asmeniškai – ir pirmiausia – imsis tirti š? reikal? ir suras t? neatitikim? priežast?.

Nuo nenumaldomo Benito verkimo Lukui ?m? tvinks?ti galv?. Skausmas buvo toks ?kyrus, kad net nepavyko susikaupti. Lukas ?iupo meškut?, kur? nupirko mažyliui dovan?, ir ?m? žaisti su juo ant lovel?s krašto, ta?iau Benitas staiga pasivert? ? kit? pus? ir vos neatsitrenk? ? medinius tur?klus, kad tik išvengt? savo t??io. Lukui suspaud? gerkl?. Jis pamilo s?n?.

Nuo pat tos akimirkos, kai pamat? Benit?, Luko kr?tin?je kilo nepaprastai stiprus noras apsaugoti š? vaik?. Jis sukurs stipr? ryš? su s?numi ir pasistengs, kad Benitas žinot? es?s mylimas.

Lukas persibrauk? veid? ranka. Neprotinga tik?tis, kad tai ?vyks iš karto. Tokiame amžiuje jokia pažintis neb?t? rož?mis kloti.

Vis d?lto Lukas nesitik?jo, kad tai atims tiek daug j?g?. Buvo prat?s spr?sti ir išspr?sti visokiausias problemas, o dabar jaut?si toks... *bej?gis*.

– Ir dar kai kas, – ragelyje pasigirdo Luko pad?j?jo balsas. – Ponas Romanas nepaliauja skambin?s. Reikalauja, kad pasikalb?tum?te su juo asmeniškai, kai tik gal?site.

Dio! Ir kaip tam vyrui pavyko taip greitai visk? sužinoti?

K?dikio verkimas Luko galvoje pasiek? aukš?iausi? tašk?. Viena akimi steb?damas s?n?, atidar? stiklines stumdom?sias duris ir iš?jo ? galin? kambario balkon?. Gaivus v?jelis maloniai glost? veid?.

– Manai, kad tur??iau jam paskambinti dar prieš gr?ždamas ? Rom??

– Sį.

Cavolo! Teks elgtis atsargiai ir taktiškai, pasitelkti visus diplomatinis geb?jimus. Vis d?lto net ir to gali nepakakti.

– Palik š? reikal? man.

Jis pažad?jo Belai sugalvoti, kaip nutraukti sužad?tuves. Žinia, kad turi s?n?, apie kur? iki tol nieko nežinojo, suteik? gana tvirt? pretekst? tai padaryti. Lukas gal?t? pranešti, kad jam reikia laiko prisitaikyti prie naujosios tikrov?s. Bela gal?t? laikytis versijos, kad prisiimti pamot?s vaidmen? jai per anksti.

Ta?iau ponas Romanas vis tiek nemany, kad Luko gyvenime atsirad?s Benitas k? nors kei?ia. Jis sieks Luko sutikimo, kad jo ir Belos vaikai tapt? teis?tais Vijeri? paveld?tojais, o Benitas – ne, ir jeigu jie d?l to sutars, Bela sutiks auginti Benit?.

Tik Belos t?vas nežinojo, kad jo dukra myli kit? vyr?.

O Lukas visai netroško vesti moters, kuri nenor?jo už jo tek?ti.

Nors ir pats troško šios j? šeim? s?jungos, Lukas neketino elgtis su Benitu kaip nors kitaip nei su kitais savo vaikais, kuri? galb?t susilauks ateityje.

B?gant laikui ir Lukui dingus iš akira?io, Belai galb?t pavyks priversti t?v? pripažinti jos išrinkt?j?. Ta?iau ponas Romanas – astringo temperamento žmogus, o dviej? šeim? s?junga buvo jo didžiausia svajon?. Lukas turi sugalvoti b?d?, kaip išlaikyti sen?j? Roman? savo pus?je ir kartu priversti j? susitaikyti su faktu, kad Bela ir Lukas nesituoks.

Luko pe?iai nusviro. Bela skyr? jam Heraklio vert? užduot?. Jam tikrai nepavyks vienu telefono skambu?iu išspr?sti problemos, nuraminti pono Romano ir atkurti taikos ir ramybės, ta?iau bent pabandys pakloti tam gerus pamatus.

O, kad tik Benitas nustot? verkti. Ir jei per šias tris dienas Lukui b?t? pavyk? bent kiek pamiegoti. O, kad b?t? žinoj?s, jog prieš septynis m?nesius susilauk? s?naus!

– Gerai, Pjerei... – Lukas sulaik? atod?s?, – pasakok, kokia, tavo nuomone, dabar situacija.

Prisivert? sutelkti dėmes? ? padėj?jo bals?, ta?iau ak? patrauk? judėjimas motelio kambaryje. Juodas sijonas, balti marškinėliai ir patogūs batai aiškiai bylojo, kad tai kažkas iš kambario priežiūros tarnybos. Net jei ji praneš? apie savo atėjimą, per Benito raudas Lukas to neišgirdo.

Lukas jau norėjo grįžti ? kambarį ir paprašyti kambarinės grįžti vėliau, ta?iau išvydęs šypseną merginos veide pamačius jo sūnų sustojo kaip ?bestas.

Mergina pasilenk? virš verkiančio kėdikio.

– Sveikas, Beni, mielas berniuk! Ir kas ?ia taip triukšmauja?

Benitas akimirksniu nustojo verkti ir pasivertęs ant šono ?smeig? ? merginą akis. Staiga išties? rankas, kad jį pakeltų. Buvo akivaizdu, kad nekantrauja, nes iš visų jėgų kėl? užpakaliuką aukštyn.

Luko širdis suspurdėjo krūtinėje.

Kambarin? pakėl? mažylį, šis putliomis rankutėmis apsikabino jos kaklą, o ji stipriai priglaudusi prie savęs sėpavo berniuką, kol jis dar kelis kartu sukėžiojo ? jos pečius ir kaklą. Mergina kažką tyliai niūniavo Luko sūnui, ta?iau jam pavyko išgirsti kelias nuotrupas: „vargšas mažylis“, „ir tu jos pasiilgsti“ ir „gražutis Beni, mielas berniuk“.

Ši jauna moteris pažinojo Anitą?

Lukas mintyse nusijuok? iš savęs. Žinoma, kad pažinojo. Šis miestelis ne didesnis už pašto ženklą. Visi ?ia vieni kitus pažįsta.

Įdėmiai žvelgiant ? merginą ir vaiką, jam krūtinę užliejo kažkoks keistas skausmas.

Kambarin? žvilgtelėjo ? jo pusę gintaro spalvos akimis. Lukas sumirksėjo ir išsities?. Neman?, kad ji žino, jog jis stovi balkone. Mergina ranka mostelėjo ? sofą ir jis linktelėjo galva.

Išlaisvinusi karamelės spalvos plaukus iš Benito pirštukų ji dainavo vaikišką dainelę, kuri? Lukas prisimin? dar iš vaikystės. Benitas žvelg? ? merginą pro nuo ašarų drėgnas blakstienas, tarsi ji būtų atsakymas ? visas jo maldas, ir Lukas pajuto, kad pavargus? kūną užplėsta vilties energija.

Troško, kad ir ? jį sūnus taip žvelgtų.

– Nepadainuosi su manimi, mielas berniuk? – šypsodamasi mažyliui tar? ta miela jauna moteris ir Benito veide nušvito plačiausia šypseną. Lukas dar nebuvo matęs, kad koks žmogus – mažas ar didelis – taip džiugiai šypsotųsi.

Sėnaus šypseną... *Dio!* Ji priminė saulės spindulius, atostogas ir pavasarį prie Viduržemio jūros.

– Lukai, ar dar klausaisi?

– Atsiprašau, Pjerai, man reikia eiti. Paskambinsiu vėliau. – Lukas ?sikišo telefoną ? kišenę ir ženg? ? kambarį.

Jaunoji kambarin? dainavo, o Benitas leido ?vairiausius garselius, tarsi jį pamėgdžiodamas, ir abiem rankutėmis plekšnojo per jos delną – atrod? toks laimingas, kad Lukui net suskaudo širdį.

Be jokio perspėjimo tos gintaro spalvos akys vėl ?smigo ? jį. Nors dėl ko ?ia reikėtų perspėti, tik... su tokiomis akimis reikia būti atsargiam, ar ne?

Dainuok, – lėpomis sudėliojo ji.

Lukas prisidėjo prie jų dueto. Kėdikis staiga pasisuko ir ?dėmiai pažvelg? ? jį, ta?iau stebukladar? kambarin? linksmai šokdino mažylį ant kelių ir privert? jį vėl nusijuokti. Kai dainelę pasibaig?, ji suplojo rankomis.

– Vaje, kaip šauniai! Duokš penkis!

Benitas putlia rankute pliaukštelėjo jai per delną.

– Vaje, kaip puiku! – pakartojo ji. – Tėtis taip pat moka šią dainelę. Duokim penkis tėtiiui!

Lukas nedelsdamas atkišo delną ir Benitas pliaukštelėjo per jį rankute. Vienu metu ir šypsojosi, ir rėžkanai surauk? kaktą.

Ta?iau kambarin? – žavinga ir nuostabi jauna moteris – neleido savo *mielam berniukui Beniui* ilgai svarstyti, sunerimti ar apgailestauti dėl šalia atsisėdusio vyro. Kuteno mažylį tol, kol šis ?mą kikenti ir raitytis ant kelių kaip žalčiukas.

Kai pagaliau ?iulptuk? gavęs Benitas ?mą snėduriuoti glėbyje, mergina sujudėjo tarsi norėdama keltis, ta?iau Lukas paliet? jai riešą.

– Prašau, pasilik dar šiek tiek.

Kambarin? pažvelg? ? Luko ranką ir jis iš karto atitrauk? pirštus, staiga suvokęs, kokia šilta ir švelni jos oda, kuri? liet? pirštą galiukais, tarsi saulės ?kaitintas šilkas. Lukui atrod?, kad pirštai kibirkščiuoja nuo prisilietimo, ir jis paslėp? juos sugniaužęs ? kumščius. Šalia sėdinti mergina kvepėjo vanile ir citrinomis – aromatas buvo nepaprastai patrauklus ir gundantis.

Lukas pašoko ant kojų ir paėjo į šalį.

– Pažinotai Anita? – Tai nebuvo klausimas.

– Buvome geros draugės. Ji taip pat dirbo čia, motelyje.

Anita dirbo kambarinė? Jei Lukas būtų žinojęs, kad ji pagimdė jam sūnų, būtų gyvenusi kaip princesė.

– Daugybė kartų prižiūrėjau Beną. – Mergina šypsodamasi pažvelgė į snaudžiantį mažylį. Mes – Benis ir aš – geriausi draugai.

– Ši, matau. – Merginos žvilgsnis staiga įsmigo į Luką ir jis gūžtelėjo pečiais. – Jis leidžia man paduoti buteliuką. Pakenčia, kad keičiu sauskelnes. Man ant rankų užmiega tik tada, kai būna visiškai išvargęs ir nebegali kovoti su miegu. Niekada man nesišypso.

– Pone Vijeri, tam reikia laiko.

Ji žino, kas jis toks? Na, žinoma, kaip kitaip. Turbūt visi Veidrodžio lankoje žino, kas toks ponas Vijeris.

Mergina apmetė žvilgsniu motelio kambarį.

– Beniui čia viskas nauja ir nepažįstama. Jis ilgisi mamos.

Jam derėjo likti Anitos kotedže, o ne temptis Benitą į motelį. Tiesiog... Lukas jautėsi taip, tarsi ten jam ne vieta, tarsi pažeistą Anitos privatumą. Tačiau tai, kad pats jautėsi nesmagiai, neturėjo būti pirmoje vietoje. Dabar svarbiausia Benito gerovė.

O Benitui, regis, dabar geriausia ši stebukladarė kambarinė.

Lukas dėmiais apžiūrėjo jos kairę ranką. Ant piršto jokio vestuvinio žiedo. Mergina neturėjo papuošalų, tik ausyse segėjo mažytįs sidabrinis auskarus.

– Mano padėtis ne tokia nepalanki, – tarė jis. – Tu žinai, kas esu, o aš neturiu supratimo, kas tu.

Dailiosios lūpose nušvito šypsena ir mergina ištiesė ranką.

– Monika Tomas. Malonu susipažinti, pone Vijeri.

Lukui patiko jos nuoširdus ir atviras elgesys, įgimtas požiūris, kuris buvo neatskiriama Australijos kultūros dalis, – kad visi žmonės yra lygūs, Monika tikrai žinojo, kad jis vienas turtingiausių žmonių Italijoje, tačiau elgėsi su juo kaip su paprasčiausiu praeiviu gatvėje. Lukui tai patiko.

Jis paspaudė ištiesę ranką.

– Prašau vadinti mane Luku. Ir man nepaprastai malonu susipažinti.

Jaunosios kambarinės skruostus nuspalvino švelnus raudonis. Ji ištraukė ranką iš jo pirštų ir žvilgtelėjo į Benitą.

– Darbai nelauks, turiu eiti.

– Monika, turiu pasiųlymą.

Spėjusi žengti vos žingsnį, mergina atsisuko, antakiai iš nuostabos pasislėpė po kirpčiais.

– Dalykinė pasiųlymą, – patikslino Lukas. Ji staiga aplankė nekviesta mintis, kad tokia miela jauna moteris turbūt dažnai gauna visokiausių pasiųlymų.

Lukas ryžtingai užgesino užsiplieskusi susidomėjimo ugnį. Tam nei laikas, nei vieta. Juk visas pasaulis mano, kad jis susižadėjęs ir netrukus ketina vesti. Nors tai nebuvo tiesa, negalėjo sau leisti, kad pasklistų gandai ar kiltų skandalas.

Monika stengėsi nuraminti krūtinėje besidaužantį širdį. Anita pasakojo, kad Benito tėtis – patrauklus vyras, tačiau Lukas Vijeris ne šiaip patrauklus, jis tarsi magnetas, kibirkščiujantis energijos šaltinis ir traukiantis kaip medus vienu metu... ir dar beprotiškai žavus.

Ji nurijo gumulą gerklėje.

– Dalykinė pasiųlymą?

Žinoma, kad pasiųlymas dalykinis. Monika ne iš to, kurios gautų nepadorių pasiųlymų iš turtingų, galingų ir žavingų vyrų. Ir net jei ją pasitaikytų, nebuvo iš to, kurios juos priimtų.

Mažoji panelė Tobulybė. Panelė Manieringoji. Šalta davatka.

Monika nustumė prisiminimus iš vaikystės ir sutelkė dėmesį į priešais stovintį vyrą. Jis pakilo nuo sofos ir pro stiklines duris žvelgė į motelio baseiną ir sodą. Atrodė šiltesnis. Regis, žinia, kad turi sūnų, apvertė jo pasaulį aukštyn kojomis.

Arba tai, arba jis puikus aktorius. Monika dar neapsisprendė.

Tai koks tas dalykinis pasiųlymas? Ji galėtų lažintis, kad prašys prižiūrėti Beną, kol viešės Veidrodžio lankoje. Mintyse suskaičiavo užimtus kambarius motelyje ir linktelėjo galva. Taip, galima suorganizuoti. Ivą ir Kasidą padarys viską, kad tik jam būtų.

O ir ji pati galės dar pabūti su Beniu iki tos akimirkos, kai teks atsisveikinti. Akivaizdu, kad Lukas dar nesuprato, jog Monika yra jo sūnaus krikšto mama. Jis nusišuko nuo lango ir vėl įsmeigė į jį tų dėmų

žvilgsn?. Ji kažkod?l pasijuto sutrikusi... ir net šiek tiek kalta. Juk n?ra jokios priežasties taip jaustis. Jei kas ir tur?t? jausti kalt?, tai tik priešais stovintis vyras!

Jaunoji kambarin? surauk? kakt?. Ir d?l to nebuvo visiškai tikra ir nedarys skubot? išvad?.

– Monika, si?lau tau darb? pas mane. Italijoje. Nor??iau, kad dirbtum Benito aukle.

Ji nustebusi žvelg? ? Luk?. Mintyse išsivadavo iš stingulio.

– Man?s n? nepaž?sti.

– Žinau, kad mano s?nus tave myli ir tavimi pasitiki. Sp?ju, kad pasitik?jo ir Anita, nes leisdavo tau priži?r?ti vaikel?. Tai gera rekomendacija. – Kai Monika ir toliau tyl?jo, Lukas mostel?jo ? Ben?, miegant? jos gl?byje. – K? tik tur?jau prog? pamatyti, kaip moki su juo elgtis ir kokia gera jam esi. Manau, nesuklysiu pasak?s, kad myli mano s?n?.

Neprašytos ašaros ?m? kauptis akyse. Monika palenk? galv?, ta?iau Lukas turb?t sp?jo jas pamatyti. Pro tas tamsias akis vargu ar kas praspr?savo. Jis pasak? toki? sum?, kad Monika vos nesukniubo iš palengv?jimo. Viešpatie.

Su tiek pinig? gal?t?...

– Ir k? tu ? tai, Monika Tomas?

Ji giliai ?kv?p? ir pak?l? galv?.

– Ar žinai, kad esu Benio krikšto mama?

Lukas klestel?jo ant priešais stovin?ios sofos, tarsi jos žodžiai b?t? trenk? jam per kelius.

– Krikštamot?? – Monika linktel?jo galva. – Bet... – Luko veidas nušvito, – juk tai tobula!

Arogantiškas pasitik?jimas savimi, regis, tur?jo j? suerzinti, ta?iau atsitiko priešingai – tai net ramino – šis vyras nor?jo viso ko geriausio savo s?nui, troško, kad jis b?t? laimingas. Tai keistai prie jo trauk?.

Monika mintyse nusijuok? iš sav?s. Vyras parod? šiek tiek susidom?jimo vaiko gerove, o ji suskydo?

Rimtai, Monika!

– Man tikrai patikt? dirbti Benio aukle ir b?t? nuostabu aplankyti Italij?... – prad?jo ji.

– Tada puiku, sutarta! Galime paspausti rankas. Aš išsiaiškinsiu su tavo darbdaviais. Gal?sime vykti iš karto, vos tik viskas bus parengta. Benitas jau turi pas?, tad ilgai neužtruksime. – Lukas pakilo nuo sofos ir pirštu ?m? barbenti ? tobulos formos l?pas. Susikaupusi veido išraiška ir rimtas tamsi? aki? žvilgsnis rod?, kad mintyse Lukas jau d?lioja planus. Gal d?l to nepasteb?jo, kaip Monikos pe?iai nusviro. Ji papurt? galv?. – Kiek laiko užtruksi, kol susiruoši išvykti? Gal?si pasinaudoti visais mano turimais ištekliais.

– Atsiprašau, Lukai, ta?iau, kad ir kaip nor??iau priimti pasi?lym?, negaliu to padaryti. – Monika nurijo gerkl? užspaudus? gumul?. – Labai gaila.

Jis v?l klestel?jo ant sofos ir ?d?miai pažvelg? ? j?. Monika jaut?si tarsi pakliuvusi ? pat? uragano centr? – tvyrojo apgaulinga ramyb?, kuri? netrukus pakeis paš?l?s v?jas, galintis išmesti tave ? or? kaip nieking? plunksnel?.

– Sakei, kad myli mano s?n?; užsiminei, kad nor?tum pakeliauti, be to, žinau, kad pasi?lymas finansiškai patrauklus.

– Viskas teisingai.

– Ar esi išteke?jusi, o gal užmezgusi rimtus santykius?

– Ne, nieko panašaus. – Na, bent ne tokius, apie kokius jis klaus?.

Lukas susim?st?s prikando l?p?.

– Turi vaik??

Monika akimirk? sudvejojo. Na, ne visai. Bent kol kas.

– Tai tikrai ne problema. Tavo vaikas gali keliauti kartu, mielai priimsiu jus abu. Jis ar ji b?t? puikus žaidim? draugas Benitui.

Labai miela. Ta?iau...

– Deja, ne viskas taip paprasta.

Lukas pasilenk? ? Monikos pus?.

– Tada ar gali paaiškinti, kod?l negali vykti?

Jei neb?t? Benito krikšto mama, niekas nepriverst? iškelti savo šeimos purvin? skalbini? ? dienos švies?, k? jau kalb?ti apie tai, kad demonstruot? juos visiškai nepaž?stamam žmogui. Ta?iau Benis jos krikšto s?nus, tod?l jaut?si privalanti ne tik d?l jo, bet ir d?l Anitos palaikyti su juo kuo artimesn? ryš?. Gal ir negal?s vykti su vaiku ? Italij?, bet galb?t pavyks ?tikinti Luk?, kad kartais leist? jai pamatyti mažyl? ir pabendrauti su juo per vaizdo pokalbį program?l?... o ateityje gal net aplanky? j? Italijoje. Ta?iau tai nebus ?manoma, jei Lukas manys, kad jo s?naus ateitis jai ner?pi. Be to, negal?jo pakelti minties, kad Benis

manys, jog visi draugai Australijoje j? pamiršo.

– Monika?

Viešpatie, jis taip tar? jos vard? su tuo nuostabiu itališku akcentu, kad kiekviena mirtingoji b?t? ištirpusi kaip zefyras saul?je. Jaut?si kvailai, nes susijaudinusi tur?jo kelis kartus sumirks?ti, kad nepravirkt?.

Ta?iau pa?ioje situacijoje nebuvo nieko kvailo.

Pakilusi nuo sofos Monika nuneš? Ben? ? miegam?j? ir paguld? j? ? lovel?. Pasir?pino, kad šalia gul?t? jo m?gstamiausias pliušinis žaisliukas – žirafa ilgu kaklu, kur? mažiems pirštukams labai patogiu suimti. Anita pavadino žiraf? Kolinu. Turi nepamiršti pasakyti Lukui apie Kolin? – kad su juo Benis jau?iasi jaučiau ir saugiau – ir ?sp?ti, kad Koliną visada b?t? netoliese... ir kad jo nepamest?.

Monika švelniai paglost? Beniui plaukus.

– O, Anita, – sušnabžd?jo ji. – Kaip tav?s tr?ksta.

Kai gr?žo ? svetain?, Lukas išties? jai puodel? su arbata.

– Nežinojau, koki? m?gsti.

– Su pienu, be cukraus. Juoda be pieno irgi tinka. A?i?. – Monika pasilenk?, nor?dama gurkštel?ti aromatingos arbatos, ta?iau n? nesp?jo l?pomis paliesti puodelio krašto, kai Lukas v?l at?m? iš jos puodel?.

– Yra ir pieno.

Po akimirkos Monika jau gal?jo gardžiuotis karštu g?rimu. Gurkštel?jo ir iš malonumo užmerk? akis.

– Tobula.

Atsimerkusi pamat?, kad Lukas susidom?j?s j? stebi. Ta?iau po akimirkos jis išsivadavo iš ap?musi? min?i? ir ranka v?l mostel?jo jai s?stis ant sofos.

– O dabar pasakok, kod?l negali dirbti Benito aukle, nors akivaizdu, kad labai nor?tum. O aš padary?iau visk? užtikrindamas t?stinum?, kad s?nus gal?t? prad?ti nauj? gyvenim? Italijoje.

Monika sulaik? atod?s? ir pasisteng? nusišypsoti.

– Jei nori t?stinumo, turi žinoti apie Kolin?.

Lukas ?d?miai klaus?si, kai Monika pasakojo apie mylimiausią Benio žaisliuk?.

– Žaisliukas, su kuriuo vaikas jau?iasi ramiau? Taip, gird?jau apie tokius dalykus. – Jis linktel?jo galva su tamsi? plauk? kupeta. Atrod? nusiteik?s ryžtingai. – Nupirksiu dar vien?... ne, nupirksiu kelis... ir pad?siu saugiai, jei originalui kas nors nety?ia atsitikt? ir prireikt? pamainos.

Toks akivaizdus ryžtas padaryti visk?, kad tik s?nus b?t? laimingas, privert? Monik? susim?styti. Kažkas nesutapo. Vyras, kuris taip r?pinasi savo vaiku, vargu ar ignoruot? j? visus šiuos septynis m?nesius. O tai reiškia, kad kažkas kitas Vijeri? šeimoje tai sužinojo. Ir nusl?p? nuo Luko. Kas gal?t? taip pasielgti?

Žinoma, Monika neketino to ištarti balsu. Juk tai tik sp?lion?s.

– Nagi, pasakok, kod?l negali vykti su Benitu ? Rom??

Monikai šm?stel?jo mintis, kad šis vyras nugalabyt? visus slibinus, kurie pasimaišyt? kelyje – žinoma, d?l s?naus, ne d?l jos. Ta?iau ši savyb? jai pasirod? nepaprastai patraukli. Deja, t? ugnimi besispjaudant? siaub?n?, kuris nuolat nedav? jai ramyb?s, nebuvo taip lengva nugal?ti.

Monika pad?jo puodel? su arbata ant stalelio ir išsities?.

– Neseniai kreipiausi ? teism?, prašydama priteisti man dukter??ios glob?.

Luko žvilgsnis tapo dar tamsesnis.

– T?sk.

– Mano sesuo priklausoma... nuo narkotik? ir alkoholio. Kaip ir mano mama.

– Aišku.

Monika abejojo, ar jis tikrai supranta. Mažai tik?tina, kad šio vyro ypating? pasaul? kada nors buvo palietusi narkotik? ar alkoholio priklausomyb?s problema. Ir d?l to ji tik džiaug?si. Pati b?t? mielai atsisakiusi tokio „malonumo“.

– Globojau dukter??i? Fern?, kol sesuo s?d?jo kal?jime už narkotik? platinim?. Vos gimusi mergait? daugiau laiko praleisdavo su manimi nei su motina. Skaja kartais pakalb?davo, kad daugiau r?pinsis dukra, ta?iau tuo viskas ir baigdavosi...

Monika nutilo, Lukas linktel?jo. Klaus?si kietai su?iaup?s l?pas.

– Kai seser? išleido iš kal?jimo, buvau ?sitikinusi, kad ji nuoširdžiai nori prad?ti gyvenim? iš naujo. Maniau, kad pasimok?. Ji apsigyveno pas mane. Pasir?pinau, kad gaut? darb? motelyje.

– Tur?jai vil?i?, kad gr?š ? doros keli?? – Monika linktel?jo galva. – Kas atsitiko?

J? motina. Pasirod? Veidrodžio ?lankoje ?žeidin?dama ir keldama problemas. Užmet? ant Skajos savo tinkl?, o jam ši niekada nepaj?gdavo atsispirti.

– Ar ji vėl ?niko ? narkotikus? – paklaus? Lukas.

Monikai nor?josi nuleisti galv? ir užsidengti veid? rankomis, ta?iau ji susitvard?.

– Skaja pavog? mano kredito kortel? ir dingo. – Ji vis dar neatlygino sesers pridaryt? skol?.

– Nepranešei policijai?

Tur?jo pranešti. Dabar aiškiai tai suprato.

Lukas turb?t perskait? kar?i? ties? žvilgsnyje. Papurt? galv?.

– Monika...

Jai skausmingai suspaud? šird?.

– Lukai, kadaise sesuo man buvo visas pasaulis. Dar tada, kai buvau vaikas, mama jau negal?jau pasikliauti. Ta?iau kai buvau ketveri?, ji vien? dien? gr?žo iš ligonin?s su Skaja. Tai pakeit? mano gyvenim? – atsirado žmogus, kur? gal?jau myl?ti ir d?l kurio gal?jau stengtis. Savo gyvenime tur?dama Skaj? nenu?jau motinos p?domis. – Lukas klaus?si pasir?m?s alk?n?mis ? kelius, taip dar šiek tiek prie jos priart?jo. Monika nesuprato kod?l, bet širdis nerimastingai suspurd?jo kr?tin?je. Kad nukreipt? mintis, greitai gurkštel?jo arbatos. – Ta?iau ji paliko man Fern?, tod?l pamaniau, kad auginsiu mažyl? ir sugeb?siu j? apsaugoti.

– Kas pasikeit?? Kod?l nusprendei oficialiai prisiteisti glob?? Juk bendravai su vietos valdžios institucijomis, ar ne? – Monika, nuleidusi akis sau ? rankas, linktel?jo galva. – Skaja ir mama atvažiavo pas mane ? namus lydimos policininko ir pasi?m? Fern?.

Lukas staiga ?kv?p? oro. Monikai buvo akivaizdu, k? jis apie tai mano.

– Kiek met? tavo dukter??iai?

– Treji su puse.

– O kokia buvo jos reakcija?

Išgirdusi klausim? Monika skausmingai surauk? kakt?. Papurt? galv?. N? nesinor?jo apie tai kalb?ti. Kaskart, kai prisimindavo, kaip Fern? klyk?, rauduoja ir mažomis rankut?mis ? j? kabinosi, neišverktos ašaros užspausdavo gerkl?.

Mergina išdidžiai kilstel?jo galv?.

– Kadangi nesu Fern?s mama, neturiu joki? teisi?.

Luko akyse žybtel?jo kažkokia stipri emocija.

– Visi turi teis? ? padorum? ir pareig? apginti silpnesnius už save.

Vaikyst?je ji nesugeb?jo apsaugoti Skajos nuo motinos ?takos. Galb?t tod?l buvo kupina tokio didžiulio ryžto padaryti visk?, kad dabar apsaugot? Fern?.

– Kas buvo paskui? Kiek laiko jau pra?jo nuo to ?vykio?

– Keturi m?nesiai.

Monika žinojo, kad Lukas ims prieštarauti, tod?l kilstel?jo rank? nor?dama j? sustabdyti.

– Lukai, prašau, nereikia, ir pati žinau.

Jis kietai su?iaup? l?pas, kad nieko nepasakyt?.

– Visada maniau, kad vaik? negalima atskirti nuo t?v?, išskyrus tuos atvejus, kai aplinkyb?s tikrai gr?smingos. Labiau vyliausi, nei tik?jau, kad sesuo iš tikr?j? nori sukurti ryš? su Ferne, ta?iau tiesa yra tokia, kad ji ir mano mama laiko Fern? ?kaite.

– Paaiškink, prašau.

– Sesuo sak?, kad perleis man Fern?s glob?, jeigu sumok?siu jai du šimtus t?kstan?i? doleri?. – Monikos l?p? kampu?iai nusviro. – Neturiu toki? pinig?. O bankas nesuteik? tokio dydžio paskolos.

– Tai šantažas, negali mok?ti, nes tai niekada nesiliaus! Nebent b?t? parengti oficial?s dokumentai ir...

Mergina vėl kilstel?jo rank?, kad j? sustabdyt?, ir Lukas nutilo nebaig?s sakinio.

– Lukai, kai kurie dalykai šiuo metu kelia daugiau nerimo ir juos reikia spr?sti. Motina, sesuo ir Fern? gyvena viename name – nors jos neskriaudžia Fern?s, visiškai ja nesir?pina.

– Baiminiesi d?l mergait?s saugumo?

Mirtinai bijau.

– Aplankau j?, kai tik galiu. – Ir niekada apie tai iš anksto nepraneša. – Jos gyvena didesniame miestelyje už keturiasdešimties minu?i? kelio. Nuvežu maisto produkt?, kad Fern? tur?t? k? valgyti. – Ir kad gal?t? apkabinti maž?j? dukter??i? ir pasakyti, kad j? myli ir daro visk?, kad tik jiedvi gal?t? visam laikui apsigyventi kartu. – Monikos širdis plak? smarkiau. – Prieš tris m?nesius, kai užsukau iš anksto nepasakiusi, namo durys buvo pla?iai atvertos, motina ir sesuo gul?jo išsijungusios svetain?je, o virtuv?je ant virykl?s deg? maistas. Fern? buvo užrakinta miegamajame.

Luko kėnas šsitepė. Jis kažkė sumurmėjo itališkai. Skambėjo kaip riebus keiksmazėdis. Kad ir kas tai buvo, Monika linktelėjo pritardama. Baisu net pagalvoti, kas galėjo atsitikti, jei tada nebėtė pasirodėiusi. Galėjo kilti gaisras ir visi name bėtė žuvė liepsnose. – Tada ir paskambinau socialinei tarnybai, pradėjo tyrimė ir jis vis dar vyksta.

– Bet juk jau praėjo trys mėnesiai!

– Mama moka manipuliuoti sistema. Be to, atimti vaikė iš motinos yra rimtas ir galutinis sprendimas.

– Bet...

– Žinau. Jau praradau viltė, kad Skaja kada nors taps tikra motina. Dėl Fernė's privalėjau išrauti iš širdies jausmus seseriai. Fernė nusipelno gyventi saugiai ir bėti mylima. – Monika jautė, kad priešais sėdintis vyras jai pritaria. Padvejojusi atsistojo ir atitraukė dešinė susagstomo megztinio rankovė. Pasisuko į Lukė taip, kad jis gerai matytė apnuogintė rankė ir iškilė randė per visė ilgė.

– Nenoriu, kad ir dukterėėiai taip atsitiktė.